

העבד הסובל

תכניתו של ה'
להיות אתך

נבואה על ביאת המשיח

תקווה בעיצומם של
הקרבות ומאבקים

Copyright © 2023 by Sharing Hope Publications
והפצת חומר זה מותרת ללא אישור מהמוציא לאור למטרות לא
מסחריות בלבד.

קטעי התנ"ך והברית חדשה לקוחים מספר הבריתות של החברה
לכתבי הקודש בישראל. זכויות יוצרים © 2019 - החברה לכתבי
הקודש בישראל.

Language: Hebrew

מהדורה שנייה
2023

תוכן העניינים

01	הבטחת הישועה	4
02	הכאב שבשיקום	12
03	משיח סובל?	17
04	נבואה על בואו של המשיח	22
05	מיהו המשיח בדניאל ט"ז?	32
06	משיח שמבין אותך	37

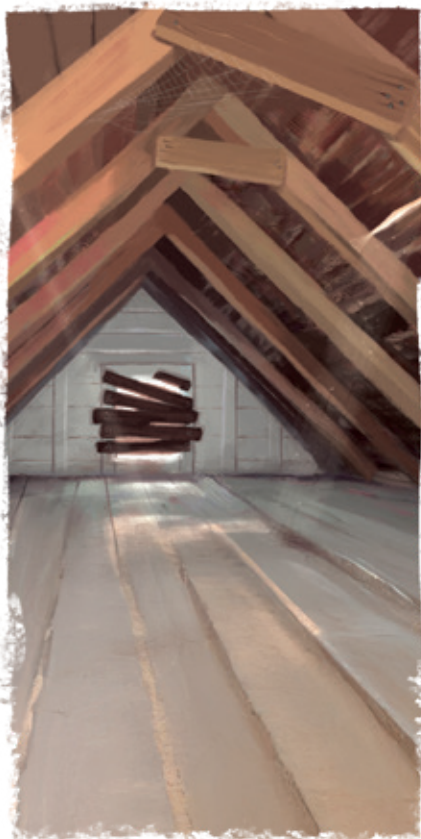

הבטחת הישועה

01

למשפחת רודריגז לא היה הרבה זמן. הגסטאפו כבר עצר משפחות יהודיות אחרות - כמה זמן עד שגם הם ישמעו דפיקות בדלת? אברהם רודריגז, סוחר בדים מצליח, ידע שעליו לפעול מהר על מנת להגן על אשתו ועל שני ילדיהם, אלי והנרי. הייתה זו שנת 1943 באמסטרדם, הולנד, וההגדרות על משפחות יהודיות הלכו והחמירו. הכל החל כצעדים קטנים של פיקוח ושליטה, אך במהרה המצב הלך והחמיר. החל מ-1942, נדרשו היהודים לתפור טלאי צהוב על בגדיהם על מנת לחשוף את זהותם. אם הם נתפסו ללא סמל זה, הם הסתכנו בתשלום קנס גבוה! היהודים כבר לא הורשו להיכנס למקומות ציבוריים רבים, כגון בתי קפה, בתי קולנוע, מסעדות וספריות. אפילו נאסר עליהם ללכת לפארקים!

רודריגז בביתם, רק כדי לגלות שהם כבר עזבו.

עליית הגג הפכה לביתם של בני משפחת רודריגז ושל יהודים נוספים במשך 11 חודשים. בכל זאת, היה קשה לקרוא לזה בית. המקום היה צפוף והאוויר היה דחוס ומחניק. במהלך שעות הפעילות של בית המרקחת מתחתם, הדיירים בעליית הגג לא יכלו לזוז או להשמיע קול, מחשש שהלקוחות ישמעו אותם.

אלי בת ה-12 הלכה לבית ספר ממלכתי, אך תוך זמן קצר נאסר על היהודים ללכת לבית הספר יחד עם ילדים לא יהודים, ולכן היא נאלצה להירשם במקום זאת לתיכון יהודי.

בשלב זה, אברהם כבר הבין בבירור שאפילו החירויות המעטות שנותרו להם עמדו להילקח מהם בקרוב. הוא הבין שייתכן מאוד שהם ייעצרו ויישלחו למחנות ריכוז, ולכן הוא התחיל לחשוב על תכנית להגן על משפחתו.

יום אחד, כשאלי הייתה עם חבר מהשכונה שלה, היא אמרה לו פתאום בנימה רצינית שיש לה סוד לספר לו: "בארי, מה שאני עומדת לספר לך, אסור לך לספר לאף אחד, אפילו לא לאבא ולאמא שלך, כי החיים שלי יהיו בסכנה."

לאחר שבארי הסכים לשמור על סודה, היא המשיכה: "הלילה, בסביבות אחת לפנות בוקר, ההורים שלי, אחי הנרי ואני עוזבים; אנו יורדים למחתרת." שני החברים השתתקו והרהרו בעצבות על האופן שבו חייהם עמדו להשתנות. הם כבר לא יתראו שוב לעולם.

ביטחון לזמן קצר

אברהם סידר למשפחתו מקום מסתור בעליית הגג של ברט בוחוב, רוקח הולנדי באמסטרדם. והם הגיעו לשם ממש ברגע האחרון! יומיים בלבד לאחר מכן, הגסטאפו חיפש אחר משפחתו

אלוהים נדרש לקבל את אחת ההחלטות הקשות ביותר שהורה עשוי להתבקש לקבל.

שיבוצעו בו חיפושים היה קטן יותר. שני הילדים, שטרם הגיעו לגיל ההתבגרות, היו בדרכם לבתיהם של אנשים זרים; הם לא הבינו שלעולם לא יראו שוב את הוריהם. הוריהם נעצרו בסופו של דבר על ידי הגסטאפו ונספו באושוויץ.

הסיכון של מרגריט

בהתחלה, אבא של אלי שלח כסף כדי לעזור למרגריט בגידול של אלי, אך כאשר ההורים של אלי נעצרו, התמיכה הכספית הפסיקה. חששות רבים הציפו את ליבה של אלי. מה היא תעשה עכשיו? האם מרגריט תמשיך לטפל בה?

אך אלי הפכה להיות כמו בת עבור מרגריט. "עכשיו את שלי", אמרה לה מרגריט. "אם יהיה לי רק חצי כריך, אחצה אותו ואח-לוק אותו אתך." כאשר הכסף הלך והתמעט, היא אפילו תפרה בגדים לאלי מהווילונות שלה.

מרגריט המחישה הלכה למעשה בחייה את משמעות המושג הקרבה, וסיכנה את חייה ואת פרנסתה בכך שהחזיקה את אלי בביתה. אלי הציגה את עצמה בשם בדוי והתחזתה לאחיינית של מרגריט, אך יום אחד בבית הספר, פליטת פה של אלי עוררה את חשדנותה של המורה. רק בנס בחר בית הספר שלא להסגיר את מרגריט למשטרה.

בוחב הסתכן כשבחר להס-תיר יהודים. שמועות החלו לרוץ בשכונה לגבי מעשיו. מה היה מונע ממשיהו ליידע את הגסטאפו?

החלטה קשה

אברהם הבין שמשפחתו לא תוכל להישאר עוד זמן רב בעליית הגג. הוא יצטרך לקבל את אחת ההחלטות הקשות ביותר שהורה יידרש לקבל אי פעם: משפחתו תצטרך להתפצל. הוא קיווה שלילדיו יהיה סיכוי גדול יותר לשרוד אם יתפצלו. זו הייתה החלטה אמיצה, שאכן הצילה את חייהם של אלי והנרי. אברהם מצא ברשימת לקוחותיו את מספר הטלפון של מרגריט בוגארדס, מורה רווקה שהתגוררה באזור כפרי, והתקשר אליה. "אנו חייבים לברוח", הוא הסביר לה.

היא השיבה ללא היסוס: "תן לי את אלי, אני אקח אותה. ואני אתקשר לאחותי, והיא תיקח את הבן שלך."

אלי והנרי עזבו את בית משפחת בוחב באמבולנס - רכב שהסיכוי

"היהדות תמיד הגדירה את בני האדם ביחס למשהו אחר, משהו גדול מהם. למעשה, יש שיגידו שיהודי הוא יהודי אמיתי רק במידה והוא מחויב למטרה נעלה ממנו. בסופו של יום, יהודי מוגדר כיהודי אך ורק כשהוא משתייך למעגל רחב יותר - למשפחה, לקהילה, לאומה ולאנושות. רק כשיהודי מבין את מקומו במרכזם של מעגלים קונצנטריים אלו של אחריות, המחברים את הפרט לעולם, ניתן להגשים את מהותו הפנימית של הסיפור היהודי כיאות. תחושת החיבור לאנשים אחרים אינה נחשבת למערכת יחסים אמיתית ללא תחושת אחריות כלפיהם."²

אך למרות הסכנות, מרגריט לא הייתה בוחרת לעשות את הדברים אחרת; היא עדיין הייתה לוקחת את אותם הסיכונים על מנת להגן על אלי. מדוע? משום שמרגריט חיה את חייה עם תכלית גדולה יותר מעצמה. בזכות הקרבתה - וזאת של הוריה של אלי - חייה של אלי ניצלו, כשרק 11 אחרי זים מהילדים היהודים באירופה שרדו את זוועות השואה.¹

הקרבה - השתקפות אופיו של אלוהים

אלוהים נטע בלבנו כבני אדם את הרצון לחיות את חיינו במטרה לברך ולרומם את משפחותינו וקהילותינו. רצון זה מושרש באופן מיוחד בעם היהודי. הסוכנות היהודית מנסחת זאת כך:

צילום © Unsplash

כאמור, היהדות
תמיד ראתה
את בני האדם
כמחויבים
למטרה נעלה
יותר מעצמם.

התחלה טרגית

כאשר אלוהים ברא את אדם וחוה, הוא שם אותם בסביבה מושלמת, בגן העדן. הוא מילא את כל צרכיהם ואת כל משאלות לבם. אלוהים הציב בפניהם תנאי אחד בלבד: אסור היה להם לאכול מפרי עץ הדעת טוב ורע (בראשית ג': י"ז). יום אחד, חווה מצאה עצמה משוטטת קרוב יותר לעץ הדעת ממה שתכננה. לפתע, מראה מהפנט משך את תשומת לבו. מה היה אותו יצור שבעץ?

היא הוקסמה מהמראה של הנחש היפה, אך הופתעה אף יותר כשהוא פנה אליה והחל לדבר אתה. הנחש התחיל להטיל ספק בהנחייתו של אלוהים לגבי עץ הדעת טוב ורע. "אף כי אֶמַר אֱלֹהִים לֹא תֹאכְלוּ מִכָּל עֵץ הַגָּן?" (בראשית ג':

לעתים, תחושת אחריות זו כלפי אחרים אפילו תוביל אותנו להחליט לטות קשות ולהקרבה, כפי שעשו האנשים בחייה של אלי. ייתכן וגם לכם יש סיפורים של הקרבה עצמית למען הטיפול וההגנה על יקיריכם.

כבני אדם שנבראו בצלם אלוהים (בראשית א' כ"ח), המורכבות להקריב למען אחרים ניטעה בלבנו על מנת שנשקף את אופיו של בוראנו. האם ייתכן שהקב"ה עצמו מוכן לחוות כאב ואבדן לטובת אחרים?

אכן, כן! נבואות התנ"ך מדברות על אלוהים ועל מה שהוא מוכן להקריב למען עמו. אנו נחקור יחד כמה מנבואות אלו. אך לפני כן, עלינו להבין את סיפור הרקע.

א'). חווה החלה לפקפק באלוהים, הפרה את הוראותיו וגרמה לאדם לעשות את אותו הדבר. ירצח את אחיו הבל. חייהם המוֹ- שלמים הגיעו לקיצם.

הבטחת המשיח

הזוג המרדני חש לעומק את השלכות החטא. הקשר שלהם עם אלוהים נותק, וכאשר הוא בא לחפש אותם בגן, הם ברחו כדי להסתתר מפניו. אדם האשים את חווה בחטאו, דבר שהוביל לחוסר הרמוניה ביחסים ביניהם. סבל והרס יהיו מעתה מנת חלקם עלי אדמות. אדם וחווה יחוו כאב עצום כשבנם קין

אלוהים לא השאיר את עמו ללא תקווה. השיר "אני מאמין", שיהודים נרדפים רבים שרו אותו במרוצת ההיסטוריה, הוא שיר קצר המבוסס על עיקרון האמונה השנים עשר מתוך שלושה עשר עקרי האמונה של הרמב"ם. מילים פשוטות אלו מזכירות לנו הבטחה מבורכת ויקרה ללבנו:

אני מאמין באמונה שלמה
בביאת המשיח, אני מאמין

מאמין בביאת המשיח
בביאת המשיח, אני מאמין
מאמין בביאת המשיח

ואף כי יתמהמה
בכל זאת אחכה לו
ואף כי יתמהמה
בכל זאת אחכה לו

בכל זאת אחכה לו
אחכה לו בכל יום שיבוא
בכל זאת אחכה לו
אחכה לו בכל יום שיבוא

אני מאמין.

הקב"ה השאיר לנו הבטחה נפלאה כבר מההתחלה, מיד לאחר חטאם של אדם וחוה. הוא הבטיח להם: "וְאֵיכָה אֲשִׁית בֵּינְךָ וּבֵין הָאִשָּׁה וּבֵין זָרְעֶךָ וּבֵין זָרְעָהּ. הוּא יְשׁוּפֶךָ רֹאשׁ וְאַתָּה תְּשׁוּפֶנּוּ עָקֵב" (בראשית ג': ט"ו).

השטן, המיוצג על ידי הנחש, החזיק בכוח המוות וההרס מאז ימי אדם וחוה. ואולם, הובטח שהצאצא - הזרע - של האישה יילחם בכוח זה ו"ימחץ" את ראש הנחש, ובכך יוביל להשמדתו.

אך למרות שעל פי נבואה זו ראש הנחש ימחץ, גם כתוב שעקבו של המשיח ייפגע - דבר המצביע על כאב ואבדן.

באיזה מחיר יושיע אלוהים את עמו? האם בדומה לסיפורן של מרגריט ואל, גם מה' תידרש הקרבה עצמית על מנת להביא את הגאולה הסופית? האם הניצחון יהיה כרוך בסבלו של המשיח?

המשיח היה תקוותם של אדם וחוה ושל הדורות שבאו אחריהם. המילה משיח מופיעה בתנ"ך 39 פעמים, ותשע מאותן היקריות מתארות בצורה חד-משמעית את המשיח כמי שעתיד לבוא כמושיע (שמואל א', ב': י', ל"ה; תהלים ב': ב'; כ': ז'; כ"ח: ח'; פ"ד: י; חבקוק ג': י"ג; דניאל ט': כ"ה, כ"ו). בפרק הרביעי של מגזין זה נבחן לעומק את הנבואה בדניאל ט': כ"ה, כ"ו לגבי ביאתו של המשיח.

הוא יְשׁוּפֶךָ רֹאשׁ וְאַתָּה תְּשׁוּפֶנּוּ עָקֵב.

בראשית ג': ט"ו

הפניות

1. סיפור מתוך 2016, Hearst, Elliot L., *Escape from the List: Courage, Sacrifice, Survival*, Remember.org, remember.org/escape. זמין ב: 2014.
2. העולם היהודי המודרני ואני - גישה אינטראקטיבית לבחינת זהות יהודית כיום, הסוכנות היהודית לישראל, 13 בנובמבר 2014. זמין ב: archive.jewishagency.org.

הכאב שבשיקום

02

ה אם חוויתם פעם את הכאב הנורא של הפרידה מאנשים שאתם אוהבים? ללא ספק, הוריהם של אלי והנרי מאוד רצו להיות עם ילדיהם. ייתכן וההחלטה לשלוח אותם משם שברה את לבם, ובכל זאת היו מוכנים להקרבה קשה זו, בתקווה שהיא תציל בסופו של יום את חיי ילדיהם. האם ידעתם שגם אלוהים רוצה מאוד להיות עם בני עמו? הוא מעולם לא תכנן להיפרד מאיתנו או לא להיות מסוגל לראות אותנו פנים אל פנים. לפני שהחטא חדר לעולמנו, אלוהים התהלך יחד עם אדם וחוה בגן העדן בשעות הקרירות של הערב. נסו לדמיין לרגע את שמחתם, כשא־לוהים הציג בפניהם את יופייה המרהיב של הבריאה, כמו המפלים היפיפיים והשדות המר־ריקים והשופעים!

אלוהים ביקש ללמד אותם לקח חשוב באמצעות סבל זה.

תחשבו איך אדם וחווה בוודאי הרגישו כשראו את בעל החיים הראשון מת! הם מעולם לא נתקלו במוות לפני כן; אין ספק שאותו מחזה שבר את לבם. אך אלוהים רצה ללמד אותם לקח חשוב דרך כאב זה. בבראשית ג': כ"א כתוב: "וַיַּעַשׂ יְהוָה אֱלֹהִים לְאָדָם וּלְאִשָּׁתוֹ כִּתְנוּת עֹר וַיַּלְבִּשֵׁם".

אלוהים לא השתמש בפשתן, כותנה או כל בד אחר כדי להלביש את אדם וחווה. במקום זאת, הוא הרג בעל חיים והשתמש בעורו כדי לכסות את השניים.

דרך ההקרבה של חיה זו, אדם וחווה למדו שהחטא גורם לכאב ומוות והוא דורש קרבן. לאחר מכן, אנו מגלים שהבל, בנם של אדם וחווה, הביא טלה כקרבן לאלוהים (בראשית ד': ד').

מימי אדם ועד תקופת בני ישראל במצרים, אנשי אלוהים הקריבו חיות. לדוגמה, נח הקריב קרבנות לה' לאחר המבול (בראשית ח': כ'). אברהם אבינו הקים מזבחות על מנת לתקשר עם אלוהים במהלך מסעו לארץ כנען (בראשית י"ב: ח'; י"ג: ד', י"ח). הבאת הקרבנות סימלה את ציותם של אנשי אלוהים לברית עם ה', שהבטיח להציל את עמו. בכל פעם שהם באו לפני אלוהים, הם הביאו עמם קרבן שסימל את השיקום העתידי של הקשר בין בני האדם לה'.

אך חיבור זה בין אלוהים לאנוש שות נותק כשאדם וחווה בחרו שלא לציית לה'. מאחר ואלוהים קדוש, החטא אינו יכול לשהות בנוכחותו. החטא מנע מבני האדם לעמוד פנים אל פנים עם אלוהים.

כמו אבא שמוכן לעשות הכל כדי להיות עם ילדיו, ה' חיפש דרך להתחבר מחדש עם בראיו, ולכן נתן להם את ההבטחה שבבראשית ג': ט"ו. בנוסף, הוא גם סיפק להם תזכורת ויזואלית לכך: מערכת המשכן וטקסיו המשקמים.

הקרבן הראשון

עיניה של רחל מלאו דמעות כשחיבקה את חיית המחמד האהובה שלה. הוא היה הכלב שלה כבר מעל עשור - אפילו לפני שלה ולבעלה נולדו ילדים. אך לאחר שהוא נשך איש מקצוע בביתם וגם ילד בשכונה, רחל ידעה שהם לא יוכלו להמשיך להחזיק בו יותר. המחשבה על הוויתור עליו מילאה אותה בעצב. כאב האובדן של בעל חיים הוא קשה.

תכניתו של אלוהים להיות עם עמו

אלוהים נתן למשה הוראות מדויקות לגבי בניית המשכן: "כָּל אֲשֶׁר אֲנִי מֵרָאָה אוֹתָךְ - אֵת תְּבִנֹת הַמִּשְׁכָּן וְאֵת תְּבִנֹת כָּל-כֵּלָיו - וְכֵן תַּעֲשׂוּ" (שמות כ"ה: ט'). ה' גם העניק לו הוראות לגבי הקרבנות שבני ישראל נדרשו להביא במסגרת עבודת המשכן; רובן מתועדות בספר ויקרא.

תורת הקרבנות: דרכו של אלוהים?

ספר ויקרא סיפק הוראות מדויקות עבור בני ישראל במקרה שהם חטאו במחנה. האדם שחטא נדרש לקחת בקר, כבש או עז ללא פגע או מום ולהוליד אותו למשכן שבמרכז המחנה. האדם נכנס בשערי המשכן וניגש למזבח הקרבן. שם, הוא סמך את ידיו

צאצאיו של אברהם הפכו לאומה גדולה במהלך שהותם במצרים. בשלב מסוים, הם שוע־בדו על ידי המצרים, ובתקופת עבדותם רבים מבני ישראל שכחו את הקשר המיוחד שלהם עם אלוהים. בעת שחרורם מהעבדות המצרית, ה' השתוקק להיות שוב קרוב לבני עמו.

דבריו של אלוהים מגלים לנו את לבו האבהי: "וְעָשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשָׁכַנְתִּי בְּתוֹכָם" (שמות כ"ה: ח'). למילה "שָׁכַן" יש את אותו השורש - שכ"ן - כמו למונח "שכינה", המעידה על נוכחותו של אלוהים. נוכחותו של ה' שכנה בקרב עמו באמצעות המשכן במרכז המחנה.

שהם הביאו לו. אלוהים לא רצה שבני ישראל יבצעו סדרת טקסים ריקים מתוכן כמו העמים שמסביבם. דוד כתב על כך בתנ"ך: "כִּי לֹא תִחַפֵּץ זָבַח וְאַתָּנָה, עוֹלָה לֹא תִרְצֶה. זָבַחִי אֱלֹהִים רוּחַ נְשָׁבָרָה. לֵב-נִשְׁבָּר וְנִדְכָּה אֱלֹהִים לֹא תִבְזֶה" (תהלים נ"א: י"ח, י"ט). אלוהים ביקש שבני עמו יבינו את משמעותם העמוקה של הקרבנות ואת האופן שבו הם הצביעו על חידוש היחסים עמו.

אך למרבה הצער, עבודת המשכן החלה לאבד עם הזמן את משמעותה. רבים שכחו את תכליתם המרכזית של הקרבנות והביאו אותם כפולחן חסר תוכן, כמו העמים עובדי האלילים שמסביבם. חלקם אף פנו לאלוהים אחרים, בניסיון לפייס אותם במתנות ובמנחות.

ואולם, בשל אהבתו הגדולה, אלוהים לא ויתר על תכניתו להתאחד מחדש עם עמו - אומנם תוכנית שכרוכה בכאבים, אך שנועדה להביא לשיקום מלא.

על החיה והתוודה על חטאיו. ואז הגיע החלק הקשה ביותר - האיש עצמו לקח סכין ושיסע את גרונו של בעל החיים החף מפשע. האם אתם יכולים לדמיין את הדמעות שוודאי הציפו את עיניו של האדם כשהבין את תוצאת חטאו? הצער שלו היה למעשה טעימה קטנה מהכאב שהחטא גורם בעולמנו.

קרבנות אלו לא היו ניסיון למצוא חן בעיני ה'. עמו של אלוהים היה שונה לחלוטין מהשבטים שהקיפו אותו במסורת פוטמיה העתיקה. בניגוד לאותם עמים - בני מואב, בני עמון והפלישתים, שנהגו להקריב את ילדיהם על מנת לפייס את האלים צמאי הדם שלהם - עבודת השם הייתה שונה בתכלית. תורת הקרבנות נועדה להזכיר לעם שהחטא גורם למוות ולניתוק. הסליחה והשיקום מתאפשרים אך ורק באמצעות קרבן.

לבם של בני עמו היה חשוב יותר בעיני ה' מאשר הקרבנות

”

זבחי אלוהים רוח נשברה.

תהלים נ"א: י"ח

משיח סובל?

03

הנערה התכווצה מרוב פחד בשעה שעמדה על הבמה בשוק העבדים בכיכר העיר הומה אדם. בתקופה שהעבדות הייתה עדיין חוקית בארצות הברית, אותה נערה נלקחה ממשפחתה ומביתה בניגוד

לרצונה והפכה לחלק מסחר נורא זה.

היא ידעה שהיו סיכויים קלושים שאדון אדיב יקנה אותה. כל הגברים נראו כה קשוחים ואכזריים. חלקם נשאו שוטים. אדון עבדים גס ניגש אל הנערה, כשעיניו סורקות אותה מכף רגל ועד ראשה. היא השפילה את מבטה אל רגליה ונמנה מקשר עין איתו.

מיד לאחר מכן, החלה המכירה הפומבית. המכירה נמשכה זמן מה, והסכומים המשיכו לעלות. לפתע, איש חדש - עם מבט נחוש - הצטרף למכרז. בבקשה, אל תיתן לו

שילם עבורה כסף רב כל כך. איזה
ערך היה לה בעיניו?
לפני שהגיעו לכניסה לבית,
האיש הסתובב אליה. פניו התר-
ככו והוא הביט בה בעיניים
טובות.

"ייתכן ואת שואלת את עצמך
מדוע רכשתי אותך", הוא אמר.
"אשתי ואני רכשנו אותך כדי
שתוכלי להיות חופשית. נגדל
אותך כפי שהיינו מגדלים את
בתנו, וכשתבגרי מספיק נעזור
לך להתאחד עם משפחתך. "
הנערה לא האמינה למשמע
אוזניה! האם היא אכן חופ-
שית? ואכן השבועות והחודשים
שלאחר מכן איששו את דבריו.
האיש ואשתו לא היו עשירים,
אבל הם הרעיפו עליה אהבה,
דאגה והגנה, סיפקו את כל
צרכיה הבסיסיים ודאגו לחי-

לקנות אותי, התפללה הנערה
בלבה, למרות שידעה היטב
שלהעדפתה לא הייתה כל משמ-
עות; אחרי הכל, היא הייתה
רק שפכה.

האיש היה נחוש לקנות אותה.
לבסוף, מתחרו סירב להציע מחיר
גבוה יותר. היא נמכרה לאיש
שממנו חששה יותר מכל.

כשהמכירה הפומבית הסתיימה
והקהל התפזר, סימן אדון העב-
דים עם היד לנערה שזה עתה
רכש. "בואי." היא הלכה אחריו
בצייתנות, מלאת חששות לגבי מה
שהעתיד צופן לה.

ביתו של האיש היה לא רחוק
מהעיר, ועד מהרה הם התקרבו
אליו. זו הייתה בקתה פשוטה -
שונה בתכלית מהבתים המפוארים
של בעלי האחוזה העשירים.
הנערה שאלה את עצמה מדוע הוא

מ"ז: ד'; מ"ח: י"ז; מ"ט: ז', כ"ו;
 נ"ד: ה', ח'; נ"ט: כ'; ס': ט"ז;
 ס"ג: ט"ז. בני ישראל היו זקוקים
 לגאולה מאויביהם, אך הייתה
 להם בעיה עמוקה יותר: הם היו
 זקוקים למעשה לגאולה מן החטא,
 על מנת שיוכלו להתחבר שוב עם
 אלוהים. ישעיהו כותב, "כִּי אִם־
 עֲוֹנוֹתֵיכֶם הִיוּ מִבְּדָלִים בֵּינְכֶם לַבֵּן
 אֱלֹהֵיכֶם וְחַטָּאוֹתֵיכֶם הִסְתִּירוּ פָנִים
 מִפְּנֵי מִשְׁמוֹעַ" (ישעיהו נ"ט: ב').
 אך מה היה הפתרון לבעיית
 החטא והניתוק מאלוהים?

העבד בספר ישעיהו

בישעיהו נ"ג המילה גואל אינה
 מוזכרת, אך כתוב שם על אחד
 שיישא "חֶטְאֵי רַבִּים" (ישעיהו נ"ג:
 י"ב). מיהו אותו אחד? הקב"ה,
 המדבר בישעיהו נ"ג: י"א מציג
 אותו כ"צַדִּיק עֹבֵדִי".

נוכה. חייה השתנו לתמיד, שכן
 היא נגאלה.

הגאולה בתנ"ך

הגאולה היא מושג תנ"כי חשוב.
 חג הפסח מזכיר לנו את סיפורם
 של אבותינו שהיו עבדים במצרים.
 אנו זוכרים את האופן שבו אלוהים
 גאל אותם. הגאולה היא הרבה
 מעבר לשחרור מעבדות. הגאולה
 כרוכה בשיקום מוחלט. פסח הוא
 גם תזכורת לגאולה הקרובה של
 עמו של אלוהים על ידי המשיח.
 בזמן ההוא, כשחייהם של אנשי
 אלוהים יחזרו להיות כפי שהיו
 לפני החטא, הם יחיו באושר במלכותו של המשיח.

ספר ישעיהו מתאר את אלוהים
 כגואל 13 פעמים. אזכורים אלו
 מופיעים בפרקים הבאים: ישעיהו
 מ"א: י"ד; מ"ג: י"ד; מ"ד: ו', כ"ד;

◀ הוא נראה "נגוע, מכה אלהים ומענה" (פסוק ד).

◀ הוא סבל עבור חטאי (או עוונות) העם (פסוקים ה, ח, י, יא).

◀ הוא היה "כִּפֹּה [המובל] לִטְבַּח" ו"נִגְזַר מֵאֲרֶץ חַיִּים" (פסוקים ז, ח).

קטע זה על העבד הסובל יוחס לעתים קרובות לעם ישראל משום שהוא מזכיר את הייסורים שעמו של אלוהים חווה במרוצת ההיסטוריה.

עם זאת, עבד זה היה עתיד לסבול עבור חטאי עמו של אלוהים; הוא יישא אותם בעצמו. אם כן, לא ייתכן שעבד זה יסמל את עמו של אלוהים; עליו להיות מישוה נבדל ממנו.

המדרש מציע לנו תובנה מעניינת לגבי ישעיהו נ"ג:

"משיח צדקנו, אף על פי שאנו אבותיך, אתה גדול ממנו, מפני שסבלת עוונות בנינו ועברו עליך מידות קשות [...] והיית שחוק ולעג באומות העולם בשביל ישראל [...] וצפד עורך על עצמך וגופך יבש היה כעץ; ועיניך חשכו מצום, וכחך יבש כחרס - כל אלו מפני עונות בנינו." (פסיקתא רבתי ל"א: א)¹

האם ישעיהו נ"ג אכן מתייחס למשיח?

אחת המסורות בתלמוד, במסכת סנהדרין, לגבי ישעיהו

רבים ממהרים להציע ש"עבד" ה' זה בספר ישעיהו הוא עם ישראל. הם מביאים כראיה פסוקים כגון ישעיהו מ"א: ח', ט': "וְאַתָּה יִשְׂרָאֵל, עַבְדִּי, יַעֲקֹב אֲשֶׁר בְּחַרְתִּיךָ, זֶרַע אֲבִרְהָם אֲהַבִּי - אֲשֶׁר הִחַזְקְתִּיךָ מִקְצֹת הָאָרֶץ וּמֵאֲצִי-לֶיָּה קָרָאתִיךָ וְאָמַר לְךָ 'עַבְדִּי-אַתָּה' - בְּחַרְתִּיךָ וְלֹא מֵאֲסִתִּיךָ." ואכן, קטע זה מתייחס בבירור לעם ישראל, צאצאם של אברהם ויעקב.

ואולם, בקטעים אחרים המציינים את המילה "עבד" ניתן להבחין במעבר מעבד קולק-טיבי לעבד יחיד. לדוגמה, בישעיהו מ"ט: ה', ו', המילה "עבד" מצביעה על פרט:

"וְאַתָּה אָמַר יְהוָה יוֹצְרִי מִבֶּטֶן לַעֲבָד לּוֹ, לְשׁוֹבֵב יַעֲקֹב אֶלְיוֹ וְיִשְׂרָאֵל לֹא (לוֹ) יֵאָסֵף. וְאֶכְבֵּד בְּעֵינַי יְהוָה וְאַלְהֵי הָהָה אֲזִי. וַיֹּאמֶר: נָקַל מִהֵיטֵד לִי עֶבֶד לְהַקִּים אֶת-שְׁבֻטֵי יַעֲקֹב וּנְצִירִי (וְנִצְוִרִי) יִשְׂרָאֵל לְהָשִׁיב."

עבד זה "ישיב את נצורי ישראל." הוא אינו יכול להיות בעצמו ישראל. עליו להיות מישוה אחר - לא ישראל.

בואו נבחן את תיאורו של העבד ביסעיהו נ"ג:

◀ הוא היה בזוי ודחוי על ידי בני אדם (פסוק ג).

◀ הוא נשא את הייסורים והצער של העם (פסוק ד).

הוא נשא את המחלות שלנו וסבל את הכאבים שלנו

תלמוד בבלי, מסכת סנהדרין צ"ח ע"ב.

וחטאיהם של בני עמו. אפילו כתוב עליו ש"נָגַזר מִאֲרָץ חַיִּים" (ישעיהו נ"ג: ח') - תיאור של מוות. הייתכן שגאולתו של ה' תבוא באמצעות קרבן המשיח עבורנו?

זהו אינו הקטע המקראי היחידי המדבר על כך שהמשיח ייפגע בצורה כלשהי. שמו מופיע גם בדניאל ט', אחד הקטעים הנבואיים המדהימים ביותר במקרא. על פי פסוק כ"ו, המשיח צפוי "להיכרת", דהיינו למות. בואו נבחן פסוק זה יותר לעומק.

נ"ג מציגה את המשיח כמי שנושא את ייסוריהם ואת מחלותיהם של בני האדם:

"מה שמו של המשיח? [...] חכמינו אמרו: 'המצורע, על פי בית רבי, שכן נאמר, אָכֵן חָלִינוּ הוּא נָשָׂא וּמְכַאֲבֵינוּ סָבָלָם וְאַנְחָנוּ חֲשַׁבְּנָהוּ נְגוּעַ מְכָה אֱלֹהִים וּמַעֲנָה."²

אם כן, ניתן להבין שישעיהו נ"ג מצביע על משיח אשר בבואו יזדהה עם סבלם, מחלותיהם

הפניות

1. פסיקתא רבתי פסקא ל"ז.
2. תלמוד בבלי, מסכת סנהדרין צ"ח ע"ב.

A man with a beard and a head covering, wearing a brown and white robe, stands on a balcony. He is looking out over a city with a large blue building and a domed structure in the background. The scene is set against a backdrop of a blue sky with white clouds and green foliage.

נבואה על בואו של המשיח

04

דניאל כרע ברך ביראת כבוד ליד חלונו, כפי שנהג לעשות במשך יותר משבעה עשורים. הוא היה אחד מהשבויים היהודים שנלקח לבבל, אך שנים רבות חלפו מאז שרגליו דרכו לראשונה על אדמה זו, שכעת נשלטה על ידי ממלכת מדי-ופרס. הוא היה אז רק נער שבוי, מנותק מכל דבר מוכר לו, צועד אל עבר ארץ זרה. משפחתו ככל הנראה נרצחה - הבבלים לא ראו בהם ערך. אך בדניאל הם ראו פוטנציאל. יחד עם צעירים רבים בני גילו, הוא נבחר בצו מלכותי לקבל את ההשכלה הגבוהה ביותר בבבל.

כבר מהרגע הראשון, דניאל ניצב מול אתגרים. הסביבה החדשה הייתה מאוד שונה מהתרבות היהודית שבה הוא גדל. המבחן הראשון שלו הגיע כאשר מעדני המלך הונחו לפניו ולפני הצעיר

תפילת דניאל למען ישראל

כשדניאל כרע ברך להתפלל בשנה הראשונה לשלטונו של המלך דריווש, הוא ללא ספק הרהר באופן שבו אלוהים בירך אותו והוביל אותו עד לאותה נקודה.

אבל הוא היה גם מוטרד. התקופה של 70 שנה עמדה להסתיים. האם אלוהים לא יקיים את הבטחתו שנתן דרך ירמיהו הנביא? "לפי מלאת לבבך שבעים שנה אפקד אתכם והקמתי עליכם את דברי הטוב - להשיב אתכם אל המקום הזה [...] וקראתם אתי והלכתם והתפללתם אלי ושמתם עליכם. ובששתים אתי ומצאתם, כי תדרשני בכל-לבבכם" (ירמיהו כ"ט: י', י"ב, י"ג).

דניאל היה נחוש בדעתו לבקש בכל לבו את סליחתו של אלוהים על חטאי עמו, כדי שבני ישראל יורשה לחזור לארצם. הוא לבש שק ופיזר אפר על ראשו כאות לאבל. הוא התפלל לאלוהים

והתוודה על חטאי עמו:

"אָנָּה אֲדַנִּי, הָאֵל הַגָּדוֹל
וְהַנּוֹרָא, שֹׁמֵר הַבְּרִית
וְהַחֲסֵד לְאֶהֱבָיו וּלְשֹׂמֵי
רֵי מִצְוֹתָיו. חָטָאנוּ וְעִוֵּינוּ
וְהִרְשַׁעְנוּ (הִרְשָׁעָנוּ) וּמָרְדָּנוּ
וְסוּר מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ"
(דניאל ט': ד', ה').

למרות שדניאל נשאר תמיד נאמן לאלוהים, הוא בחר להזדהות עם עמו ועם חטאיו. הוא

רים שאתו (דניאל א': ח'-ט"ז). אך דניאל החליט לא לאכול מזון זה, מאחר והוא הוקדש לאלילים. לאחר מכן, דניאל קיבל שם חדש, של אחד האלים הבבליים, ונאלץ ללמוד שפה חדשה. כל אותם שינויים היו למעשה ניסיונותיהם של הבבלים להטמיע את דניאל בתרבותם. כך נצליח לגרום לו להתאים את עצמו אלינו ולשכוח את זהותו היהודית, הם חשבו. ואולם, דניאל בחר להישאר נאמן לאלוהים, וה' בירך אותו בשפע על כך.

אלוהים העניק לדניאל ולחבריו חכמה ובינה עליונה, מה שהוביל לקידומם לתפקידים ניהוליים בממלכת בבל. כשהמלך נבוכדנצר חלם חלומות רעים, דניאל, בחכמה שניתנה לו על ידי אלוהים, הצליח לפרשם (דניאל ב'). לבסוף, בזכות השפעתו של דניאל, המלך הפגאני החל להאמין בה'.

בתום מלכותו של נבוכדנצר, בבל נכבשה על ידי האימפריה הפרסית. אך גם במצב פוליטי סוער זה, אלוהים שמר על חייו של דניאל, והוא שוב מצא חן בעיני המלך-הפעם, המלך דריווש.

לאורך כל אותם אירועים, דניאל שמר בזיכרונו את ההבטחה שאלוהים נתן דרך הנביא ירמיהו: שלאחר 70 שנות גלות, אלוהים ישיב את עמו לארצו.

כלל את כל בני ישראל בתפילתו והתחנן עבורם שיקבלו חסד וסליחה מאלוהים:

ובין בְּדָבָר וְהָבֵן בַּמֶּרְאָה, "אמר גבריאל (דניאל ט': כ"ב, כ"ג). החזון נפתח בנבואה על תקופת זמן מיוחדת:

"הִטָּה אֱלֹהֵי אֲזִנְךָ, וּשְׁמָע! פָּקַח (פָּקַח) עֵינֶיךָ וּרְאֵה שֶׁ־מִּמֶּתִינִי וְהָעִיר אֲשֶׁר נִקְרָא שְׁמֶךָ עָלֶיהָ. כִּי לֹא עַל־צִדְקָתִינוּ אֲנַחְנוּ מִפִּילִים תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ, כִּי עַל־רַחֲמֶיךָ הַרְבִּים. אֲדֹנָי, שְׁמָעָה! אֲדֹנָי, סִלְּחָה! אֲדֹנָי, הַקְשִׁיבָה וַעֲשֵׂה, אֵל תִּצְחָר! לְמַעַן אֱלֹהֵי, כִּי שְׁמֶךָ נִקְרָא עַל עִירְךָ וְעַל עַמֶּךָ" (דניאל ט': י"ח, י"ט).

שבעים השבועות

ה' לא התעלם מתפילתו של עבדו דניאל. הוא שלח אליו את המלאך גבריאל עם חזון מיוחד. "דָּנִיֵּאל, עֲתָה נִצָּאתִי לְהַשְׁכִּילְךָ בִּינָה: בְּתַחֲלַת תַּחֲנוּנֶיךָ, נִצָּא דָבָר וְאֲנִי בָאתִי לְהַגִּיד כִּי חֲמוּדוֹת אֶתָּה

"שְׁבַעִים שָׁבָעִים נִחַתְךָ עַל־עַמְּךָ וְעַל־עִיר קְדֹשְׁךָ" (דניאל ט': כ"ד). 70 שבועות שווים ל-490 ימים. כאשר אלוהים מדבר דרך נבואות, הימים מסמלים שנים. לדור גמא, כאשר ה' הורה לנביא יחזקאל לשכב על צדו מספר מסוים של ימים - כל אחד מימים אלו סימל שנה (יחזקאל ד': ה', ו'). גם במקרה נוסף, כשה' ציווה על בני ישראל להישאר במדבר במקום להיכנס לארץ המובטחת, הוא התייחס לאותו העיקרון: "בְּמִסְפַּר הַיָּמִים אֲשֶׁר תִּרְתָּם אֶת הָאָרֶץ, אַרְבָּעִים יוֹם - יוֹם לַשָּׁנָה, יוֹם לַשָּׁנָה תִּשְׁאוּ אֶת עֹנֹתֵיכֶם - אַךְ־בָּעִים שָׁנָה, וַיִּדְעֶתֶם אֶת תְּנוּאַתִּי" (במדבר י"ד: ל"ד).

עיקרון נבואי זה של "יום לשנה" מקובל גם על ידי חוקרים ופרשנים יהודים, המפרשים את שבעים השבועות בקטע זה באותה צורה.¹ על פי עיקרון זה, שבעים השבועות עות הנבואיים בדניאל ט' מסמלים 490 שנים מילור ליות. במילים אחרות: 70×7 ימים = 490 ימים נבואיים = 490 שנים ממשיות.

בתנ"ך, למספרים ישנה חשיבות רבה. עובדה זו תקפה גם לגבי אורכה של נבואת זמן זו. למספר שבע הייתה חשיבות גדולה בחיים הכלכליים של היהודים, שכן מדי שבע שנים הייתה שנת שמיטה - השנה שבה כל החובות בוטלו. לאחר שבעה מחזורי שמיטה, השנה החמישים הייתה היובל, השנה שבה העבדים השתחררו והאדמות שנמכרו חזרו לבעליהן המקוריים (ויקרא כ"ה: ח' - י').

אך מה צפוי היה לקרות במהלך תקופה זו של 490 שנה? המלאך גבריאל המשיך:

בנוסף, גם כתוב שאלוהים יביא "צֶדֶק עֲלֵמִים". המונח המוזכר כאן הוא צדק, שמשמעו "חפות מפשע, כאילו מעולם לא חטאת". לא רק שהחטא יטופל כראוי, אלא שה' גם יטהר את בני עמו כאילו מעולם לא חטאו! הסליחה המדורגת ברת בנבואה על 490 השנים נועדה להיות מוחלטת - דבר המתאפשר אך ורק באמצעות המשיח.

ציר הזמן של הנבואה

סליחה מדהימה ומוחלטת זו עמדה להתממש במסגרת הזמן של 490 השנים. אך כדי לדעת את העיתוי המדויק של אירוע זה, אנו זקוקים לנקודת מוצא לנבואה. החדשות הטובות הן שגבריאל אכן אמר לדניאל מה היא נקודת מוצא זו! בדניאל ט': כ"ה, הוא אמר, "וַתֵּדַע וַתִּשְׁכַּל: מִן מֵצָא דְבַר לְהָשִׁיב וּלְבָנוֹת יְרוּשָׁלַם עַד מָשִׁיחַ נִגִּיד, שְׁבַעִים שָׁבָעָה וְשִׁבְעִים שָׁשִׁים וּשְׁנַיִם."

"שְׁבַעִים שָׁבָעִים נְחֻמָּה עַל-עֲמֻדָּה וְעַל-עִיר קְדֻשָּׁה, לְכֹלֵל הַפֶּשַׁע וּלְחַתֵּם (וּלְהִתָּם) חֲטָאוֹת (חֲטָאוֹת) וּלְכַפֵּר עֲוֹן וּלְהִבְיֵא צֶדֶק עֲלֵמִים וּלְחַתֵּם חֲזוֹן וְנִבִּיא וְלִמְשַׁח קֹדֶשׁ קְדָשִׁים" (דניאל ט': כ"ד).

הנבואה על שבעים השבועות מסמלת את סליחתו של השם וביטול החובות. נבואה זו ניתנה כתשובה לתפילתו של דניאל! אלוהים שמע את תחנונו! ניו לסליחה עבור עמו והשיב לדניאל בשתי דרכים. ראשית, כפי שההיסטוריה מגלה לנו, העם היהודי חזר בצורה ניסית לארצו בתום 70 השנים שירמיהו ניבא עליהן.

אך לאלוהים הייתה תכנית גדולה אף יותר כדי להחזיר את

נבואה זו ניתנה כתשובה לתפילתו של דניאל!

בשנה השביעית של המלך ארת-
חשסתא (עזרא ז': ח'). על סמך
מקורות היסטוריים רבים, כגון
הקאנון של תלמי ולוח השנה
היהודי, השנה השביעית של ארת-
חשסתא התקיימה ב-457 לפנה"ס.
שנה זו מספקת את נקודת
המוצא שלנו.

על פי הנבואה בדניאל ט', מצו
זה לבנייתה מחדש של ירוש-
לים ב-457 לפנה"ס ועד לביאתו
של המשיח תעבור תקופה של
"שְׁבַעִים שְׁבַעִה וְשִׁבְעִים שָׁנִים
וְשָׁנִים" - סך הכל 69 שבועות או
483 ימים. לאור העובדה שיום
נבואי שווה ערך לשנה מילולית,
מדובר ב-483 שנים.

מה אמור היה להתרחש בתום
תקופה זו? האם תקופה זו
התייחסה ל-70 השנים המילוליות
שניבא ירמיהו, או ל-70 השבועות
הנבואיים שתוארו לדניאל? אלו
שתי נבואות זמן נפרדות, וחשוב
להבחין ביניהן. דניאל אכן ציפה
למשיח שישחרר את ישראל משר-
ביו, ואותו משיח אכן הגיע לאחר
70 השנים שירמיהו ניבא עליהן
בדמותו של המלך הפרסי כורש
(ישעיהו מ"ה: א').

אך אלוהים עמד להשיב לתפילתו
של דניאל בצורה משמעותית יותר.
במהלך 70 השבועות (490 שנה),
משיח אוניברסלי יגיע כדי לגאול
את האנושות מבעיה עמוקה יותר
- בעיית החטא. יהיה הוא משיח
היובל (ישעיהו ס"א: א', ב'), שיבשר

היסטוריונים מזהים שלוש
הכרזות שונות שניתנו לבנייתה
מחדש של ירושלים:

- 1 הכרזת כורש הגדול ב-537
לפנה"ס (עזרא א').
- 2 הכרזת דריוש הראשון ב-521
לפנה"ס (עזרא ו').
- 3 הכרזת ארתחשסתא הראשון
ב-457 לפנה"ס (עזרא ז').

התאריך השלישי תואם בצורה
הטובה ביותר את הצו לשקם ולב-
נות מחדש את ירושלים, שכן הוא
כולל ואף משלים את שתי ההכר-
זות הקודמות. ההכרזה השלישית
לא רק אפשרה את בנייתה מחדש
של ירושלים, אלא ביססה את
כוחה הפוליטי של ישראל, מאחר
וארתחשסתא התיר לעזרא למנות
שופטים ודיינים על העם (עזרא
ז': כ"ה).

בעזרא ו': י"ד כתוב: "זִקְנֵי
הַיְּהוּדִים בָּנוּ וְהַצִּלְחוּ בְּעִידוּד
נְבוֹאֶת חֲגִי הַנְּבִיא וְזִכְרָהּ בְּן עֲדוּא.
הֵם הַשְּׁלִימוּ אֶת הַבְּנֶה כְּמִצְוַת
אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וּבְמִצְוַת כֹּרֶשׁ, דָּרְיֹוֹשׁ
וְאַרְתַּחשֶׁשְׁתָּא מֶלֶךְ פָּרֶס."

בעזרא ז' מופיעה ההכרזה
במלואה, ושם כתוב שהיא ניתנה

70 שבועות = 0

"וְאַחֲרֵי הַשְּׁבַעִים שָׁנִים וְשָׁנִים
יָכַרְתָּ מְשִׁיחַ וְאֵין לוֹ."

יִיכָרְתָּ? לְכַאוּרָה, דִּמּוּי זֶה אִינוֹ
עוֹלָה בַקֵּנָה אֶחָד עִם תְּפִיסָתָנוּ
לִגְבֵי מִשִּׁיחַ מִנְצָח! שׁוֹרֵשׁ הַמִּילָה
"יִיכָרְתָּ" הוּא כֹרֶת. מִשְׁמַעוֹתוֹ שֶׁל
שׁוֹרֵשׁ זֶה הֵיא "לְהַשְׁמִיד אוֹ לְהַכֹּת־
חֵיד", וּבִתּוּרָה הוּא מִשְׁמַשׁ לַעֲתִים
קְרוּבוֹת בַּהֲקִשְׁרִים שֶׁל גֹּזֵר דִּין
מוֹת. לְדוּגְמָה, בּוֹיִקְרָא י"ח: כ"ט
כְּתוּב: "כִּי כָּל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה מִכָּל
הַתּוֹעֲבֹת הָאֵלֶּה וְנִכְרְתוּ [כֹרֶת] הֵנָּה
פְּשׁוֹת הָעֲשֹׂת מִקְרָב עִמָּם."

הָאֵם הַמִּשְׁחִי אֲכָן יִידוֹן לַמוֹת?
לְמוֹנָח כֹרֶת יִשְׁנָה מִשְׁמַעוֹת
נוֹסֶפֶת. הַמִּילָה קְשׁוּרָה גַם כֵּן
לְכִרִיתֵת בְּרִיתוֹת וּלְקִרְבָּנוֹת הַנֶּל־
וּיִם לְבִרִיתוֹת אֱלוֹ.

לְדוּגְמָה, בְּבִרָאשִׁית ט"ו,
אֱלוֹהִים כֹרֶת בְּרִית עִם אֲבֵרָהָם
וְהַבְטִיחַ לוֹ אֶת אֶרֶץ כְּנָעַן. בַּפְּסוּק
י"ח כְּתוּב: "בַּיּוֹם הַהוּא כָּרַת יְהוָה
אֶת אֲבָרָם בְּרִית לֵאמֹר: לְזַרְעֲךָ
נִתְּנִי אֶת הָאֶרֶץ הַזֹּאת, מִנְּהָר
מִצְרַיִם עַד הַנְּהָר הַגָּדֹל, נְהַר פָּרָת."

עַל הַיּוֹם שֶׁבּו אֱלוֹהִים יִבְרָא "שְׁמַיִם
חֲדָשִׁים וְאֶרֶץ חֲדָשָׁה" (יִשְׁעִיהוּ ס"ה:
י"ז). בַּעַת הַהֵיא כִּבֵּר לֹא יִהְיֶה כֹל
חֲטָא שִׁישְׁחִית אֶת יוֹפִיו שֶׁל כְּדוֹר
הָאֶרֶץ וְאֶת הַחִיבוֹר שֶׁה' מִשְׁתוֹקֵק
שִׁיחִיה לֹו עִם עַמּוֹ. אֱלוֹהִים וְהַאֲנוֹר־
שׁוֹת סוֹף סוֹף יִתְאַחֲדוּ.

קִרְבֵּן לֹא צָפוּי

בַּמִּבְטָ לְאַחֹר עַל חֵייד, הָאֵם
אִי פַעַם חוּוִית חוּוִית בִּלְתִּי
צָפוּיֹות? יִיתְכֵּן וְהִיוּ אֱלֹהֵי חוּוִית
שְׁלִילִיוֹת אוֹ מֵאֲתַגְרוֹת. סִבִּיר
לְהַנִּיחַ שְׁאֵלִי רוֹדְרִיגֵז לֹא יִדְעָה
מֵרֶאשׁ מַה יִּידְרֹשׁ מִמֶּנָּה עַל מִנֵּת
לְשִׁרׁוֹד אֶת הַשּׁוֹאָה. הָאֵם הֵיא
צָפְתָה שֶׁלְעוֹלָם לֹא תִרְאָה אֶת
הַזֶּה שׁוֹב? הָאֵם הֵיא יִדְעָה
שֶׁהֵם יִיסְפּוּ בַּמַּחֲנֶה רִיכוּז לְאַחֵר
שֶׁשְׁלַחוּ אוֹתָהּ לְהַסְתֵּתֵר בְּאֲזוֹר
כַּפְרִי? סִבִּיר לְהַנִּיחַ שֶׁלֹא.

הַנְּבוּאָה בְּדִנְיָאֵל ט' גַם כּוֹלֵלֵת
חֶלֶק בִּלְתִּי צָפוּי - קִרְבֵּן הַכֹּרֶחִי
לְסִלִּיחַת חֲטָאֵיו וּלְשִׁחְרוּר עַמּוֹ שֶׁל
אֱלוֹהִים. דִּנְיָאֵל ט': כ"ו מִמִּשְׁיָד,

34 לספירה

31 לספירה

27 לספירה

שבוע

(או 7 שנים)

62 שבועות

(או 434 שנים)

"מן-מצא דבר להשיב ולבנות ירושלים"

הברית: "וְהָיָה בְּיָמֵי הַמְּשִׁיחַ [הַגָּבִיר בְּרִית לְרַבִּים שְׁבוּעַ אֶחָד, וְחָצִי הַשְּׁבוּעַ יִשְׁבֵּית זָבַח וּמִנְחָה]."
באמצעות מותו, המשיח יקיים את הברית שאלוהים כרת בתחילה עם אדם וחוה - דהיינו, ההבטחה שצאצא האשה יפגע בראשו של הנחש. יתרה מזו, הגשמת הברית תוביל להתגשמות תורת הקרבנות והמנחות, שכן כל אלה הצביעו על המשיח, שימות למען מחילת החטאים ויאחד מחדש את אלוהים עם האנושות. הנבואה קיבלה תפנית בלתי צפויה ואולי אף לא רצויה. האם המשיח בדניאל ט' ימות למען ההגשמה המוחלטת של ברית זו? האם תורת הקרבנות שאלוהים ייסד אכן הצביעה על קרבנו הגדול של המשיח?

בירמיהו ל"ד: י"ג, ה' עצמו מכריז: "אֲנֹכִי בְרִיתִי בְרִית אֶת אֲבוֹתֵיכֶם בְּיוֹם הוֹצֵאִי אוֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עַבְדִּים." יחד עם אותה ברית, הוא גם ייסד את עבודת המשכן. באמצעות הקרבנות במשכן, האנשים קיבלו סליחה על חטאיהם. בויקרא י"ז: י"א מובהר: "כִּי נֶפֶשׁ הַבָּשָׂר בָּדָם הוּא וְאֲנִי נִתְּתִיו לָכֶם עַל-הַמִּזְבֵּחַ לְכַפֵּר עַל-נַפְשֹׁתֵיכֶם - כִּי הַדָּם הוּא בִנְפֹשׁ יִכָּפֵר" (ראו גם ויקרא ד'-ז').
זכרו, תכליתן של 490 השנים בנבואה זו הייתה "לְכַלֵּא הַפֶּשַׁע, לְהַתֵּם חַטָּאת וּלְכַפֵּר עוֹן" (דניאל ט': כ"ד) - אותה תכלית בדיוק שלשמה אלוהים כרת ברית עם עמו וייסד את תורת הקרבנות. ושימו לב לא להחמיץ את מה שכתוב בדניאל ט': כ"ז לגבי

הפנייה

1. Rabbi Hersh Goldwurm, Daniel: A New Translation with Commentary, Anthologizing from Talmudic, Midrashic and Rabbinic Sources, 2nd ed. (New York, NY: ArtScroll Mesorah Publications, 1979).

מיהו
המשיח
בדניאל ט'?

05

אם ניסיתם פעם להרכיב פאזל גדול - עם 500 או אפילו 1,000 חלקים? אם כן, אז אתם ודאי מכירים את תחושת הסיפוק כאשר התמונה מתהווה מול עיניכם חלק אחר חלק. אך ייתכן

שגם תרחיש זה מוכר לכם: אתם סורקים בעיון רב את החלקים, בחיפוש אחר חלקים שיתאימו לחורים מסוימים, וכשנדמה לכם שמצאתם חלקים מתאימים, אתם בודקים אותם. לעתים, נדמה שהחלקים מתאימים באופן מושלם! זה בטוח יתאים לשם, אתם חושבים. אך כאשר אתם בודקים אותם, אתם מגלים שחיבורם מגושם ומאולץ.

לעתים אנו עושים את אותו הדבר בקריאת התנ"ך. אנו יוצאים מתוך נקודת הנחה שרעיונות או מושגים מסוימים נכונים. לאחר מכן, אנו מנסים

להתאים אותם לטקסט המקראי. לבסוף, הפרשנות נראית לכאורה מתאימה, אך היא מאולצת. סכנה זו קיימת גם לגבי הנבואה בדניאל ט'. לאחר שחקרנו נבואה זו, נשארנו עם מספר שאלות: אם הנבואה של 490 השנים אכן החלה ב-457 לפנה"ס, מדוע היא לא הסתיימה בשנת 34 לספירה? האם זאת אומרת שהמשיח כבר בא? ויותר חשוב, מיהו המשיח? על מנת להתאים לתיאור בנבואה זו, אדם זה היה צריך:

- ✦ להתחיל את כהונתו בדיוק 483 שנים לאחר 457 לפנה"ס (27 לספירה).
- ✦ לטעון שהוא המשיח.
- ✦ לגלות בחייו את מעלותיו של העבד הסובל, המתואר בישיעיה נ"ג.
- ✦ להגשים את עבודת המשכן של ישראל ולמות שלוש וחצי שנים לאחר מכן.

רק איש אחד בכל ההיסטוריה המתועדת עולה בקנה אחד עם תיאור זה בצורה מושלמת: ישוע. בואו נבחן את הראיות.

הראיות שישוע הוא המשיח בדניאל ט'

הנבואה בדניאל ט' משתרעת לאורך 69 שבועות (483 שנים מילוד ליות) עד ל"משיח, נגיד". כשאנו סופרים 483 שנים החל מ-457

לפנה"ס (פלוס 1, מאחר ולא קיימת שנת 0), אנו מגיעים ל-27 לספירה - הזמן ההיסטורי המדויק שבו ישוע החל את כהונתו.

כיצד אנו יודעים שהוא התחיל אז את כהונתו?

בספר לוקס כתובה השנה המדויקת שבה ישוע נטבל בנהר הירדן. בלוקס ג': כ"א, כ"ב כתוב: "כַּאֲשֶׁר נָטַבַּל כָּל הָעָם נָטַבַּל גַּם יֵשׁוּעַ; וּבְעוֹדוֹ מִתְפַּלֵּל נִפְתָּחוּ הַשָּׁמַיִם וְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ יָרָדָה עָלָיו בְּדְמוּת גִּשְׁמִית כִּיּוֹנָה, וְקוֹל הָיָה מִן הַשָּׁמַיִם: 'אַתָּה בְּנִי אֱהוּבִי, בָּךְ חֲפָצְתִּי!'". על פי לוקס, אירועים אלו התרחשו "בְּשָׁנַת חֲמִשׁ עֶשְׂרֵה לְשָׁלְטוֹן הַקֵּיסָר טִיבֶרְיוֹס" (לוקס ג' 1), שההיסטוריה מגלה לנו שהיה שנת 27 לספירה.

דניאל ט' מצביע קדימה לבואו של המשיח - המשוח - שאמור להתחיל את כהונתו במסגרת הנבואה על 70 השבועות. שאול השליח, במבט היסטורי לאחור, מזהה את טבילתו של ישוע בנהר הירדן כנקודת משיחתו ותחילת שירותו: "יֵשׁוּעַ מְנַצֵּרֵת, אֲשֶׁר אֱלֹהִים מָשַׁח אוֹתוֹ בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ וּבִגְבוּרָה, הִתְהַלֵּךְ בְּאֶרֶץ כְּשֶׁהוּא עוֹשֶׂה חֶסֶד וּמִרְפָּא אֶת כָּל הַנֶּדֶר קָאִים תַּחַת יָד הַשָּׁטָן, כִּי אֱלֹהִים הָיָה אֲתוֹ" (מעשי השליחים י': ל"ח).

יוחנן המטביל עצמו הצהיר לגבי ישוע: "הִנֵּה שֶׁהָאֱלֹהִים הַנוֹשֵׂא חֶטְאֵת הָעוֹלָם!" (יוחנן א': כ"ט).

נבואה זו? מה לגבי פרשנויות מסורתיות יותר לדניאל ט'?

נבחן כעת אחת מפרשנויות אלו ונגלה ש"חלקי הפאזל" של פרשנות זו אינם באמת מתאימים זה לזה.

האם חונו השלישי הוא המשיח בדניאל ט'?

חוקרים רבים, יהודים ונוצרים כאחד, מאמינים שהמשיח המזכיר בדניאל ט' הוא חונו השלישי, כהן גדול בתקופת הממלכה הסלווקית, שעמד לצדו של העם היהודי ונרצח בעקבות כך.

ואולם, ישנן שתי סיבות עיקריות לכך שהמשיח בדניאל ט' אינו יכול להיות חונו השלישי. ראשית, זמן מותו של חונו השלישי אינו תואם את עיתוי הנבואה. על פי דניאל ט', זמן תחילת הנבואה הוא ההכרזה על שיקומה ובנייתה מחדש של ירושלים. כפי שהוזכר לעיל, היו שלוש הכרזות על כך:

1 הכרזת כורש הגדול ב-537

לפנה"ס (עזרא א').

2 הכרזת דריווש הראשון ב-521

לפנה"ס (עזרא ו').

3 הכרזת ארתחשסתא הראשון

ב-457 לפנה"ס (עזרא ז').

הכרזתו של ארתחשסתא ב-457 לפנה"ס הייתה המקיפה ביותר מביניהן. הוספת 490 שנים ל-457

מילים אלו של יוחנן הזכירו לשו-מעיו את עבודת המשכן.

הרי תורת הקרבנות במשכן המחישה את תפקידו של המשיח, הלא כן? בעלי החיים הוקרבו על מנת להעניק סליחה לאנשים שחטאו. אך הקרבת חיות אלו לא הייתה תכליתה העליונה של תורת הקרבנות; הן בישרו על קרבנו של המשיח.

ישעיהו נ"ג הדגיש עיקרון זה כשהוא דיבר על העבד הסובל. הנביא ישעיהו תיאר את עבד ה' במונחים של קרבן:

"כִּשְׁהָ לַטֹּבַח יוֹבֵל וְכַרְחַל לִפְנֵי גֹזְזִים, נֶאֱלָמָה וְלֹא יִפְתָּח פִּיו" (פסוק ז').

ולבסוף, דניאל ט': כ"ו, כ"ז מדגיש ש"יָכַרְתָּ [יומת] מְשִׁיחַ וְאֵין לוֹ [...] וְחָצִי [באמצע] הַשָּׁבוּעַ יִשְׁבֵּית זָבַח וּמִנְחָה." השבוע הנבואי האחרון החל ב-27 לספירה – בתחילת כהונתו של ישוע – והסתיים ב-34 לספירה. "אמצע השבוע" היה בשנה 31 לספירה, בתום כהונתו בת שלוש וחצי שנים. היה עליו למות על מנת להביא מחילה לחטאי העם. כתוצאה מכך, הקרבנות בעבודת המקדש כבר לא היו הכרחיים, שכן הוא עצמו היה התגשמותם.

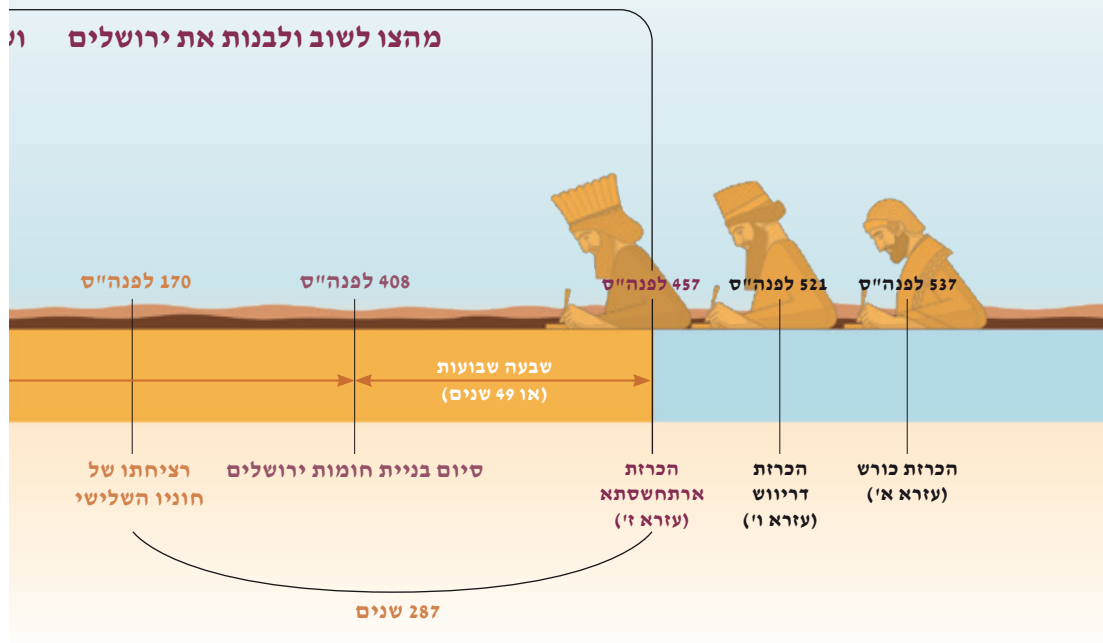
עם זאת, ייתכן ואתם עדיין תוהים – האם ישוע אכן הגשים

זאת הקודמות כנקודת מוצא, עדיין היינו מגיעים רק ל-367 או 370 שנים במקום 490 שנים לפי הנבואה. שנית, דניאל ט': כ"ד מגדיר באופן חד משמעי את תכלית

לפנה"ס מובילה אותנו לשנת 34 לספירה. ואולם, חוניו השלישי נרצח ב-170 לפנה"ס - רק 287 שנים מנקודת המוצא של הנבואה. ואפילו אם היינו משתמשים באחת ההכר-

70 שבועות = 0

מהצו לשוב ולבנות את ירושלים

העיקרון יום לשנה

נוספת, כשה' ציווה על בני ישראל להישאר במדבר במקום להיכנס לארץ המובטחת, הוא הצביע על אותו עיקרון: "כמספר הימים שסיירתם בארץ - ארבעים יום - יהיה מספר השנים שתישאו בעונש על

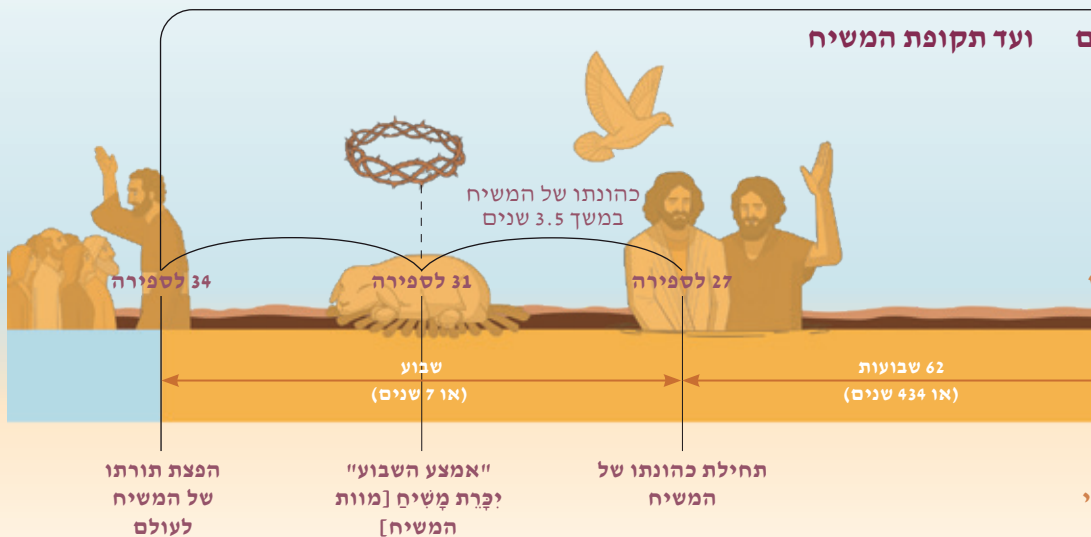
כאשר אלוהים מדבר דרך נבואות, הימים מסמלים שנים. לדוגמה, כאשר ה' הורה לנביא יחזקאל לשכב על צדו מספר מסוים של ימים - כל אחד מימים אלו סימל שנה (יחזקאל ד': ה', ו'). בהזדמנות

האם חוננו השלישי הגשים אפילו אחת מהמטרות הללו דרך מותו או כהונתו? בשום פנים לא. חוננו לא הביא סוף לחטא, לא כיפר על עוון ולא הביא צדק

הנבואה על 490 השנים: "לְכַלֵּא הַפֶּשַׁע וּלְחַתֵּם (וּלְהַתֵּם) חַטָּאוֹת (חַטָּאת) וּלְכַפֵּר עֲוֹן וּלְהָבִיא צֶדֶק עַל־מִים וּלְחַתֵּם חֲזוֹן וְנָבִיא וְלִמְשָׁח קֹדֶשׁ קִדְּשִׁים."

490 שנים

ועד תקופת המשיח

זה בהתאם לכך. על פי עיקרון זה, שבעים השבועות הנבואיים בדניאל ט' מסמלים 490 שנים מילוליות. במילים אחרות: 70×7 ימים = 490 ימים נבואיים = 490 שנים ממשייות.

חטאיכם - ארבעים שנה, שנה על כל יום" (במדבר י"ד: ל"ד). חוקרים ופרשנים יהודים רבים השתמשו בעיקרון פרשני זה של יום עבור שנה ופירשו את שבעים השבועות בקטע

הפגניות אשר הקריבו ילדים
כחלק מהפולחן האלילי שלהן.
אילו ישוע היה רק אדם, אז
אלוהים היה סותר את תורתו
שהוא עצמו קבע!
אבל אם ישוע אכן היה מי שהוא
טען להיות - ישות אלוהית - אז
אלוהים לא סתר את עצמו, שכן לא
מדובר בקרבן אדם. בואו נחקור
זאת יותר לעומק בפרק הבא.

לעולם. לא ייתכן שהוא היה התג-
שמותה של נבואה זו.
עובדה זו מחזירה אותנו לישוע.
אך אפילו אם ישוע אכן הגשים
את הנבואה הזאת, כיצד עלינו
להתייחס למותו? האם אלוהים
היה מתיר קרבן אנושי? אתם
תוהים. אחרי הכל, עבודת הקר-
נות שאלוהים קבע לעמו הייתה
שונה בתכלית מזו של האומות

אם ישוע אכן היה
מי שהוא טען להיות
- ישות אלוהית - אז
אלוהים לא סתר
את עצמו.

משיח שמבין אותך

06

שמש הגיעה לשיאה באותו יום חם בשומרון. מעטים הגיעו לבאר באותן שעות חמות של היום, אך כעת ניתן היה לראות דמות בודדה שעשתה את דרכה לבאר כשכד מאוזן על ראשה.

ה

היא מחתה בגב ידה את הזעה ממצחה. בשעות אלה השמש הייתה חמה במיוחד, אבל דווקא משום כך היא ידעה שתצליח להימנע מהנשים שריכלו עליה. היא הייתה מנוודה.

בעת שהתקרבה לבאר, היא התכווצה כשהבינה בגבר היושב שם.

היא התמקדה במשימתה ומיהרה להוריד את הכד לבאר, בתקווה שהוא לא יפנה אליה. "תני לי לשתות", ביקש האיש.

היא הופתעה שהוא פתח אותה בשיחה. כולם בעיר בזו לה בגלל חטאיה. האם הוא לא ידע מי היא?

"לֹא יֵדַעְתָּ אֶת מִתְנַת הָאֱלֹהִים
וּמִי הוּא הָאוֹמֵר לָךְ 'תִּנְנִי לִי
לְשִׁתוֹת', הֲיִית אֶת מִבְקָשְׁתָּ
מִמֶּנּוּ וְהוּא הִיָּה נוֹתֵן לָךְ מִיָּם
חַיִּים", הַמְשִׁיךְ הָאִישׁ.
מִלִּים אֵלּוּ הִצִּיתוּ אֶת סִקְר־
נוֹתָה. הָאִם יֵשׁ מִשְׁהוּ שִׁירוּהָ
אֶת צִימָאוֹן לְבָה?

"הָאִם גְּדוֹל אֶתָּה מִיַּעֲקֹב
אֲבִינוּ שֶׁנָּתַן לָנוּ אֶת הַבָּאָר
וְשִׁתָּה מִמֶּנָּה הוּא וּבְנָיו וּמִקְ-
נָהוּ?", הִיא הִשִּׁיבָה.

הָאִישׁ חָזַר וְהִדְגִּישׁ: "כָּל
הַשּׁוֹתָה מִן הַמַּיִם אֲשֶׁר אֲנִי
אֶתֵּן לוֹ לֹא יִצְמָא לְעוֹלָם;
הַמַּיִם שֶׁאֶתֵּן לוֹ יִהְיוּ בּוֹ לְמִקְוֹר
מַיִם נֹבְעִים לְחַיֵּי עוֹלָם!"

הִיא הִשְׁתוֹקָה לְסִיפּוֹק
וּלְהַגְשָׁמָה שֶׁהוּא דִּיבַר עֲלֶיהֶם.
"תֵּן לִי אֶת הַמַּיִם הֵּם", הִיא
בִּיקְשָׁה. לְמִרוֹת שֶׁהוּא בִּיקֵּשׁ
מִמֶּנָּה מַיִם, כַּעַת הִיא פִּנְתָּה
אֵלָיו בְּאוֹתָהּ בִּקְשָׁה.

הוּא נִהַג בָּהּ בְּעִדְיָנוֹת וּבִא־
דִּיבּוֹת, אֲדָּהּ הוּא גַם הִצְבִּיעַ עַל
חֲטָאָהּ. מָה שֶׁהוּא אָמַר לָהּ
גַּרְם לָהּ לְהַבִּין שֶׁהוּא יָדָעָה
בְּדִיוֹק מִי הִיא: "חֲמֻשָּׁה
בְּעָלִים הָיוּ לָךְ וְזֶה שֵׁשׁ לָךְ

כָּעֵת אֵינָנוּ בְּעֶלְךָ." הִיא נִיסְתָּה
לְהִתְחַמֵּק מִהַשִּׁיחָה הָאִישִׁית עַל
חֲטָאָהּ וּלְכַן שִׁנְתָּה אֶת הַנוֹשָׂא
לְמַחְלֻקַּת דְּתִית. אֲדָּהּ לְמִרוֹת
נִיסִיוֹנוֹתֶיהָ לְהַסִּיט אֶת הַשִּׁיחָה
מִעֲבֵרָה הַמְבִישׁ, הָאִישׁ לֹא נִרְתַּע.

הוּא הַמְשִׁיךְ בְּחִבִּיבוֹת לְתֵת מַעֲנָה
לְכַמִּיָּה הָרוּחָנִית שֶׁבִּלְבָּהּ.
מִיָּהוּ הָאִישׁ הַזֶּה? תִּהְיֶה
הָאִישָׁה בְּלִיבָה.

הִיא הִבִּיעָה אֶת תִּהְיִיתָה בְּקוֹל
רֹם, "אֲנִי יוֹדַעַת שֶׁנִּבְּוָא מְשִׁיחַ.

קָשָׁהוּא זָבֹוא, הוּא נִגִּיד לָנוּ
אֶת הַכֹּל."

הוא השיב לה ללא היסוס:
"אֲנִי - הַמְדַּבֵּר אֵלֶיךָ -
אֲנִי הוּא."

מי האיש שטען זאת בפניה?
זה היה ישוע. בסיפור זה
המתועד על ידי התלמיד
היהודי יוחנן (יוחנן ד'), ישוע
טוען שהוא המשיח אשר ביכר-
לתו להציע לה תקווה בעיצומו
של מאבקה.

מה עוד הוא טען?

אני הוא

במהלך כהונתו של ישוע,
חלק ממנהיגי הדת - במיוחד
הפרושים - ניסו למצוא דרכים
לערער את תורתו. פעם, ישוע
אמר להם, "אֲבִרְהָם אֲבִיכֶם
שָׁשׁ לִרְאוֹת אֶת יוֹמִי, וְאָכַן
רָצָה וְשָׂמַח" (יוחנן ח': נ"ו).

הפרושים לעגו לו: "עֲדִין
אֵינְךָ בֶן חֲמִשִּׁים שָׁנָה וְאַתָּה
אֲבִרְהָם רָאִיתָ" (פסוק נ"ז)?

ישוע השיב להם
באומץ: "אֲמֵן אֲמֵן אֲנִי
אֹמֵר לָכֶם, בְּטָרֶם הָיִיתָ
אֲבִרְהָם, אֲנִי הוּא"

(פסוק נ"ח)!

בשימושו במילים אני הוא,
ישוע הצהיר למעשה שהוא האחד
שדיבר עם משה מתוך הסנה
הבוער ואמר לו "אֶהְיֶה אֲשֶׁר
אֶהְיֶה" (שמות ג': י"ד) - אותו

אלוהים שהוציא את עם ישראל
מארץ מצרים, ייסד את עבודת
המשכן וציווה על תורת הקרבנות.
ואם הוא אכן היה מי שהוא
טען להיות, אז מותו לא נחשב
לקרבן אדם. אדרבא, הייתה זו
הקרבה עצמית מרצונו החופשי
של אלוהים עצמו. ישוע בחר
להקריב את חייו כשהתמים ובכך
אישש את אחדותו עם אלוהים
ואת תפקידו כמשיח.

אך מקרה זה לא היה ההזדמנות
היחידה שבה העלה ישוע טענה
זו. מתנגדיו של ישוע, שזממו
נגדו, עצרו אותו לבסוף והביאו
אותו למשפט בפני הכהן הגדול.
אחדים ניגשו והציגו עדויות שקר
נגדו. רבות מעדויות אלו סתרו זו
את זו ויצרו מבוכה באולם בית
המשפט. עם זאת, ישוע בחר שלא
להתגונן. ככתוב בישעיהו נ"ג:
ז', "כִּשְׁהָ לְטָבַח יוֹבֵל וְכָרְחַל לִפְנֵי
גִזְזִיָּה נִאֲלָמָה, וְלֹא יִפְתָּח פִּיו."

הכהן הגדול הבין שהמשפט אינו
מתקדם לקראת הרשעתו של ישוע.
לפתע, הוא קם בתסכול. הקהל
באולם השתתק.

"אֵינְךָ מְשִׁיב דָּבָר עַל מֶה שְׂאֵלָה
מְעִידִים נִגְדָּדָה?", הוא שאל.
ישוע שתק.

אז, הכהן הגדול פנה אליו
בשאלה שהוא נאלץ להשיב אליה,
שכן אחרת הוא לא היה מביא
כבוד לאלוהים. שאלתו של הכהן
הגדול הייתה ישירה: "הָאִם אַתָּה

"וְאַתֶּם תִּרְאוּ אֶת בֶּן־ הָאָדָם יוֹשֵׁב לְיָמִין הַגְּבוּרָה וְבָא עִם עֲנָנֵי הַשָּׁמַיִם!"

מרקוס י"ד: ס"ב.

הוא האשים את ישוע בחילול השם - שהוא, כאדם, התיימר להיות אלוהים. על פי ויקרא כ"ד: ט"ז, זה היה חטא הכרוך בעונש מוות. אך מה אם אמירתו של ישוע הייתה למעשה אמת, ולא חילול השם? בתחילת כהונתו, הוא אמר: "מִלְאָה הָעֵת וְקִרְבָּה מַלְכוּת אֱלֹהִים!" (מרקוס א': י"ה). במילים אלו, ישוע הכריז על עצמו כהתגשמותה של הנבואה על 490 השנים בדניאל ט'. מה אם הוא אכן היה המשיח, ה"אני הוא" ובן האדם שספר דניאל ניבא עליו?

תקווה דרך סבל

לפני לידתו, מלאך הורה לאמו של ישוע לתת לו שם אשר משמעותו בעברית "להציל, לגאול ולהושיע". לשם זה הייתה משמעות רבה, שכן ישוע נועד "לְהוֹשִׁיעַ אֶת עַמּוֹ מִחַטָּאתֵיהֶם" (מתי א': כ"א). הוא בא כדי להושיע את עמו מהתוצאות הנוראות שהחטא המיט על העולם מהרגע שאדם וחווה בחרו לא לציית לאלוהים, אלא להאמין במקום זאת לאויב

המשיח, בֶּן־הַמְּבֹרָךְ? (מרקוס י"ד: ס"א).

ישוע לא התכחש לזהותו. "אֲנִי הוּא", הוא השיב. "וְאַתֶּם תִּרְאוּ אֶת בֶּן־הָאָדָם יוֹשֵׁב לְיָמִין הַגְּבוּרָה וְבָא עִם עֲנָנֵי הַשָּׁמַיִם!" (מרקוס י"ד: ס"ב).

שוב, ישוע השתמש בתואר של האל הנצחי, השם שהפנה מיד את שומעיו למפגשו של משה עם אלוהים בסנה הבוער. אבל הוא אפילו לקח זאת צעד אחד קדימה. הוא גם הכריז על עצמו כבן האדם. ללא ספק, מי ששמע אותו הבין מיד שהוא התייחס לנבואה בדניאל ז': י"ג, י"ד:

"רוּאָה הֵייתִי בְּחִזְיוֹנוֹת לַיְלָה, וְהִנֵּה עִם עֲנָנֵי הַשָּׁמַיִם בָּא אֶחָד הַדּוֹמָה לְבֶן אָדָם, וְעַד עֵתִיק יוֹמִין הִגִּיעַ וְהוּבָא לְפָנָיו. שְׁלֹטוֹן וְכְבוֹד וּמַלְכוּת נָתַן לוֹ, וְכָל הָעַמִּים, הָאֲמוֹת וְהַלְשׁוֹת נֹתַעַבְדוּ לוֹ. שְׁלֹטוֹנוֹ שְׁלֹטוֹן עוֹלָם שְׁלֹא יִסּוּר, וּמִמְלַכְתּוֹ לֹא תִכָּלֶה."

ישוע טען שהוא בן האדם - אחד הכינויים של המשיח. הוא טען שהוא בא מהשמיים ושיחזור לשם כדי לקבל שלטון, כבוד וממלכה שלעולם לא תיחרב.

הכהן הגדול הבין היטב את כוונתו של ישוע, ואמר בזעם, "מַה לָּנוּ עוֹד צֹרֵךְ בְּעֵדִים? שְׁמַעְתֶּם אֶת הַגְּדוּף. מַה דַּעְתְּכֶם?" (מרקוס י"ד: ס"ג, ס"ד).

האנושות. ישוע טען שבסמכותו למחול לחטאים (מרקוס ב': י') ולהעניק את הכוח לחיות חיים ללא חטא (יוחנן ח': י"א). כהונתו הגשימה נבואות תנ"כיות רבות:

- ✦ **הבטחת הישועה של השם בבראשית ג': ט"ו.**
- ✦ **תורת הקרבנות במשכן של בני ישראל.**
- ✦ **תיאורו של העבד הסובל בישעיהו נ"ג.**
- ✦ **תכליתו של המשיח, כמוגדר בדניאל ט' - "לְכַלֵּא הַפֶּשַׁע וּלְהַתֵּם חַטָּאת וּלְכַפֵּר עוֹן וּלְהַבִּיא צֶדֶק עַל־מִים."**
- ✦ **תפקידו של בן האדם המוזכר בדניאל ז': י"ג, י"ד.**

כל הראיות מובילות למסקנה שישוע הוא המשיח. דניאל ובני עמו סבלו בגלות בבל. הם השתוקקו לסליחה ולשיקום, וה' הפיח בהם תקווה באמצעות הבטחת ביאתו של המשיח בנבואה על 490 השנים. על פי נבואה זו, המשיח עתיד היה לבוא כדי לשים קץ לחטא ולאחד את העם מחדש עם ה'. תקווה זו נועדה לכל אדם. היא נועדה לדוגמה גם לאישה ליד הבאר, שסבלה במהלך חייה וייחלה למשהו טוב יותר. ישוע, המשיח שהגשים את הנבואה בספר דניאל, נתן לה תקווה.

והשם גם אינו מתעלם מייסוריהם כיום. הוא ראה את הקשיים שהעם היהודי עבר במאות השנים האחרונות - הדמ-עות שזלגו, הבתים שהם נאלצו לעזוב, המשפחות שהופרדו, יקיריהם שנרצחו - הוא ראה הכל ורואה ערך בכל הקרבה.

הוא גם רואה את ההקרבות שאתם עושים היום, בין אם מדובר בהתמודדות עם דעות קדומות, עבודה קשה כדי לפרנס את משפחותיכם או יחס לא הוגן כלפיכם בשל נאמנור-תכם לתורה.

למעשה, בכך שהוא שלח את המשיח כקרבן, הוא בחר להזדהות עם הקרבותיכם. על פי הנבואה בישעיהו נ"ג, המשיח הוא עבד שסובל - דווקא כדי שיוכל לגלות אמפתיה כלפיכם ולהפיח בכם תקווה.

יהיו נסיבות חייכם אשר יהיו, הוא מבטיח לכם שחייכם אינם חסרי תכלית. במהרה בימינו, הוא יחזור כבן האדם על ענני השמים על מנת לכונן את מלכותו הנצחית - מלכות שבה כבר לא יהיו דמעות, צערא וכאב. זה יהיה מקום שבו האושר ישלוט, הסבל שלנו יישכח ונחזור ונתאחד עם אלוהים. במלכות ה' כולם יבינו בבירור שכל ההקרבות שנעשו - ובראש ובראשונה הקרבת המשיח - היו שווים על מנת להביא לאחדות ולשיקום.

יהיו נסיבות חייכם אשר יהיו, הוא מבטיח לכם שחייכם אינם חסרי תכלית.

שהכתובים דיברו עליו, כדי שיוכל
להציע תקווה כבן האדם המנצח.
האם תיאחזו בתקווה למלכותו
הממשמשת ובאה, על ידי הבחירה
לקבל את ישוע כמשיח שלכם?
תוכלו לעשות צעד זה כבר היום,
על ידי אמירת התפילה הבאה:

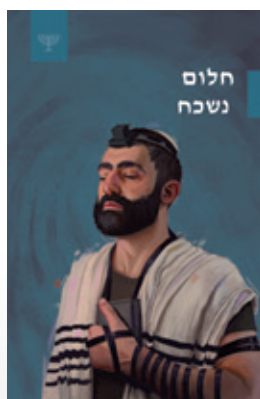
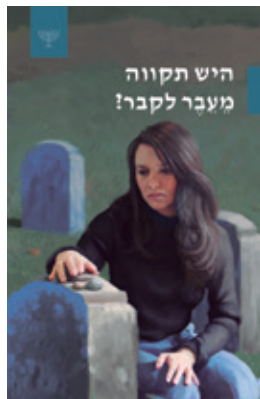
אבינו שבשמיים, אני מודה לך
על ישוע ועל בחירתו להקריב את
חיי למעננו. תודה שהוא נתן
לי דוגמה כיצד לחיות חיים של
הקרבה עצמית למען אחרים.
היום אני בוחר/ת לקבל אותו
כמשיח, הגואל אותי מחטא
ומעניק לי את התקווה לחיי
נצח במלכותו. תעצים את הכרת
התודה והאהבה שלי אליו מדי
יום. אמן.

רבים מאלה שהתיימרו ללכת
אחרי ישוע הציגו אותו לא נכון.
אך מגזין זה נותן לכם הזדמנות
לראות אותו באור אחר. הוא
המשיח האלוהי שהנביאים דיברו
עליו. הוא הגשים את הנבואות
בדניאל ט' ובישעיהו נ"ג בכך שירד
לאדמה על מנת להקריב את חיי
למען עמו. הוא הפך לעבד הסובל

על מנת להכיר טוב יותר את ישוע וללמוד על מלכותו הממשמשת ובאה של
המשיח, בדקו את המידע בעמוד הבא או בגב המגזין.

לקריאה נוספת

הייתם מעוניינים לקרוא מגזינים נוספים, העונים על שאלות ברומו של עולם? חומרים רבים מלאי תובנות ותקווה מחכים לכם באתרנו.
סרקו את הקוד QR על מנת לגשת לאתר.

סרקו את הקוד QR
כדי לגלות יותר.

